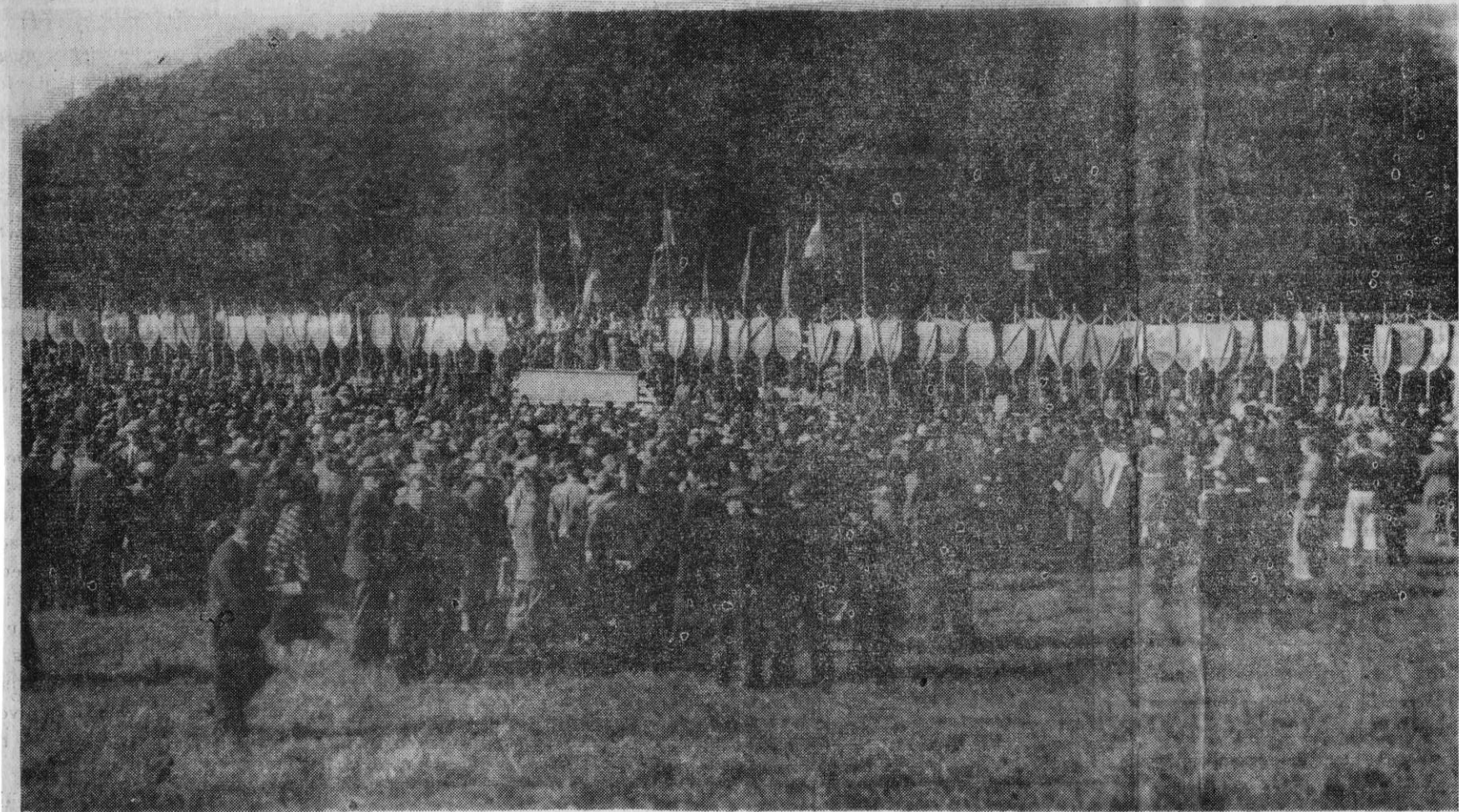

I 02-03-031

Omkring 8000 Mennesker til Oxford-Mødet i Vesterskov.

Et pompøst Optog med Flag og Byvaaben indledede Stævnet og dannede den dekorative Ramme om Scenen, hvorfra Dagens Budskab blev fremsat.

Da det store Optog med Faner og Bannere var opmarcheret omkring Tribunen.

H
Vesterskov 14 Sep 1936

Vestervskov
Mens Tusinder af Mennesker
Søndag Eftermiddag stævne-
de til den store grønne Eng, hvor
salig Dirt-track-Banen engang laa, og
i hvis ene Side Bøgen spejler sig i
den rindende Aa, mens Vestersko-
vens gamle Egekroner knejser mod
Himlen i den anden Side, mødtes ad-

skillige Mennesker, der var gensidig
forbaysede over at skulle træffes paa
dette Sted. Der kom Folk fra alle
Egne af Landet — helt fra Esbjerg
var der en Rutebil fuld af Oxford-
Folk. Der var mange Fynboere og
Sjællændere — mange kendte Kø-
benhavnere, hvis Navne man gennem
Aarene har set paa Listen, hvor Mø-
der eller Teater-Premiérer førte Folk
sammen, og der var Folk af alle
Samfundslag, lige fra Højesterets
kendte Navne blandt Advokaterne
til den Arbejdsløse, der var kuldsej-
let, men gennem Oxford havde faaet
Baaden paa ret Køl og nu befandt
sig i smuldt Vand. Vel kan man ikke
sige, at Mødestedet var et Babel, men
adskillige Sprog var dog repræsen-
teret. Der hørtes society, Engelsk og
bredt Amerika-Engelsk — der hørtes
Engelsk-Dansk af Folk, der i et Aar
havde opholdt sig her i Landet som
Oxford-Folk — der hørtes Tysk,
Svensk og Norsk — og jeg mødte
endog det Bornholmske.

Vejene til Vesterskov var spækket
med Ordens-Politi, der under In-
spektionsbetjent Ringborgs Le-
delse etablerede ensrettet Trafik til
Mødet — og ogsaa paa Mødepladsen
var alt udmærket organiseret — alt
beredt paa at modtage de 30,000
Mennesker, man ifølge tidligere
fremsatte Udtalelser haabede paa.

Saa mange kom der nu ikke, men
den fremmødte Meneskemængde var
alligevel for den nøgterne Betragter
imponerende. Vort Fotografi er taget
ved Mødets Begyndelse og viser vel
omkring en Trediedel af det An-
tal, der var, da Mødet sluttede. Folk,
der er vant til at bedømme en For-
samlings Størrelse, anslaar Deltager-
nes Antal til 8000. En enkelt Stem-
me vil mene 8 a 10,000. Jeg kan ikke
afgøre det saa nøje, men det ligger
omkring et af disse to Tal. En an-
den nøgtern Mødedeltager holdt des-
uden for, at der her i Landet og
rundt i Verden sad mindst 40,000
Lyttere ved Radioen og fulgte Trans-

missionen, der foregik dels paa
Dansk, dels paa Engelsk. Det blev
sagt, at Bevægelsens primus motor,
Dr. Buckmann, sad i New York
og lyttede til Mødet pr. Kortbølge-
modtager.

Jeg tager denne Meddelelse til Ef-
terretning og gaar derefter ud fra,
at Transmissionen er hørt af saa

mange Tusinde Mennesker, at et
stort og indgaaende Referat vil være
overflødig.

Men lad mig fastholde Mødets Be-
givenheder i store Træk. Det bød paa
i hvert Fald nogle Enkeltheder,
der ikke kunde undlade at gøre Ind-
tryk paa Folkemængden.

Det store Optog marcherer ind.

Paa Tribunen staar en Dr. Buck-
mann-Type saa rendyrket, at man
godt kunde tro, det var Føreren selv.
Det er Mødets Speaker, Grosserer
Poul Rothenborg, Holte, der
har været Dr. Buckmanns Tolk un-
der hans Danmarks-Besøg. Bag ham
sitter et stort Oxford-Sangkor, der
er Mødets Forsangere. Musikken, der
skulde komme fra København, sad
fast ved en af Færge-Overfarterne.
Man klarede Situationen med et Klav-
er, og det gik helt godt.

Speakeren løftede Haanden —
Klaveret slog en Akkord, og saa
klang »Jeg elsker de grønne Lunde«
under Skovens Kroner.

I det samme satte det imponeren-
de Optog sig i Bevægelse fra Bag-
grunden, hvor det var bleven samlet.
I Spidsen et stort Danebrog, flanke-
ret af tre—fire mindre. Derefter dan-
ske, svenske, norske, tyske og ame-
rikanske Flag — efterfulgt af en
uendelig Række Bannere med de
danske Byers Vaaben lige fra Ska-
gen til Nykøbing F., fra Rønne til
Esbjerg. Mens Forsamlingen stod og
sang, gled Optøget gennem den bre-
de Midtergang. Man gik i Rode-
march, og foran Tribunen gik Rode-
kammeraterne til hver sin Side saa-
ledes, at Fanerne tog Opstilling i
Tribunens Baggrund og dannede et
farverigt Bagtæppe, mens Byvaab-
nene tog Opstilling paa Stribe paa
hver sin Side af Tribunen. En virke-
lig dekorativ Idé til et Friluftsoptog.

Gudstjenesten indledes.

Saa indledes Mødet med Premiére
paa Dagens Sang, hvorfra Dagens

Motto er hentet — eller omvendt —
»Danmark ført af Gud« — en letlø-
bende Tekst paa en pompøs Melodi,
som blev sunget Gang paa Gang,
indtil hele Forsamlingen kunde den.

Der følger en Sang, Jerusalem
— en Kampsang, oversat fra En-
gelsk, med Solo og Kor. Smukt fore-
draget af en klangfuld Damestemme.

De 14 Dage var kun Begyndelsen —

Speakeren taler: Denne Fest-
dag er ingen Afslutning. Den er Ind-
ledningen til det, der skal komme..

Saa redegør Speakeren for, hvad
der er sket paa Lolland-Falster i de
sidste 14 Dage — oxfordmæssigt set
— og peger paa næste Afsnit, der

paabegyndes i de kommende Uger
under Feltraabet: »De tusind Hjem-
kampagne«.

Forvandlingen sker hos den enkelte —

En Røst (Forretningsmand fra
Esbjerg) indleder Talernes Række
med en kort Bekendelse: Verden
i Dag. Kvintessensen af hans Tale
er følgende: Et gudstyret Danmark
opstaar, hvor Guds Plan er Samfun-
dets Plan,

**hvor det enkelte Individ er
kontrolleret af Gud i Stedet for af
sig selv eller af andre Mennesker,**

**hvor Arbejdsløshed er for-
svundet, idet hvert Menneske er
beskæftiget af Gud, og dette sande
Arbejde er Menneskets egentlige
Maal og Formaal,**

**hvor Landets Repræsentanter
er Hold af Livsforvandlerne til at
forvandle Mennesker og Situa-
tioner,**

**hvor Landets Forsvar er an-
dre Nationers Respekt og Taknem-
lighed, hvor Mennesker skaber
Fred i Stedet for blot at elske
Fred, hvor Landet er Eksemplet
paa Guds Kraft i et Folk som Svar
paa alle nationale og internationa-
le Problemer.**

Vejen mod et gudstyret Danmark
gaar om ad den enkelte.
Hver enkelt kan og maa begynde
uden Hensyn til de andre. Guds Plan
behøver ikke at vente paa Flertallet.
Den virkeliggøres gennem den en-
kelt.

Fredens Tromme —

Oxfordfolkene er meget syngende,

14 Sept 1936

H

og det gaar med denne Bevægelse som med de bedste af andre Bevægelser, at de hurtigt faar deres Skjalde. Det er agitatoriske Sætninger i kraftige Marchrytmer, der er saa iørefaldende, at man indsuger dem paa Stedet. Naar man gaar derfra, kan man dem udenad! Men de synges ogsaa et betydeligt Antal Gange.

Nu fulgte en Sang, hvori »Fredens Trommer røres«, og dens Appel favner vidt — favner alle danske Landskaber. Dens Omkvæd lyder:

Landmand, Arbejdsmand og Sømand,
Jyde, Fynbo, Mand fra Sjælland,
Lolland, Falster, Sønderjylland,
Danske Folk, slut op!

Vidnesbyrd fra en Landsby — med videre Perspektiv —

Det gudstyrede Sogneraad.

Nu fulgte en Række Vidnesbyrd fra Beboere af en Landsby.

Et Par Eksempler:

Et Sogneraadsmlem:
Jeg ser et Syn: Et Sogneraad, styret af Gud. Hvert enkelt Medlem ønsker

at gøre Ret og Skel overfor sine Medmennesker. Jeg tror paa Synets Virkeliggørelse. Jeg har set, at Gud kan løse mine egne Problemer. Saa kan han ogsaa løse hele Sogneraadets. Og fra det gudstyrede Sogneraad er kun et Skridt til den gudstyrede Landsby. Tænk denne Tanke brede sig fra Landsby til Landsby.

Saa følger en Gaardejer, der vidner, at han er kommen i bedre Forstaaelse med sine Folk, og en Tjenestekarl, der vidner, at han er kommen i bedre Kontakt med sin Husbond efter at være blevet oxfordet. Splid er negativ, siger han. Paa vor Gaard holder vi hver Morgen Gruppemøde i Karlekammeret og drøfter, hvordan Dagens Gerning skal øves.

En Murersvend fortæller om sin Forvandling og siger: Jeg ser, at mit Ansvar er at lære hvert enkelt Menneske i Landsbyen at lytte til Gud.

En Forpagter indleder muntert med at sige, at han hører til dem i Landsbyen, der forhen gik og spildte en Masse Tid paa at klage over Vejret. (Munterhed). Jeg troede, at jeg hver Dag skulde vise mig overalt til hver en Tid for at vise Folkene, at jeg er vaagen. Nu gaar jeg kun paa de Steder og paa de Tider, hvor Gud anviser mig, at min Nærværelse er nødvendig.

En Husmoder: Før havde vi hjemme det daglige Optrin: Er det din eller min Skyld? Er det dig eller mig, der skal bestemme? Det er for-

bi. Gud har ført os til at forstaa hver sine Opgaver i Hjemmet.

En Tjenestepige: Oxford lærte mig at se, at Penge ikke er det vigtigste. Jeg var blandt den Slags Husassistenter, der altid føler sig selvssikker og slaar med Nakken. Nu begynder jeg Dagen i Stillehed med Gud. Jeg føler mig som forvandlet. Hvad jeg før ærgrede mig over, spiller jeg ikke mere end en Tanke.

En Fader vidner, hvorledes Omgangstonen i Familien er bleven smuk og venlig, efter at alle Familiens Medlemmer, Forældre som Børn, har annammet Oxfords Budskab. Vi har faaet det saa herligt i Hjemmets lille Samfund. Jeg ser for mig et større Samfund, hvor alle lytter til Gud.

I Begyndelsen var —

Nu følger et Talekor, bygget over et Vers i Johannes-Evangeliet.

En Røst spørger, hvorfra Budskabet kom.

Et Talekor svarer: I Bogen staar det.

Røsten spørger: Hvad staar i Bogen?

Svaret (i Talekor): I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saa hans Herlighed.

Røsten: Hvor er han?

Svaret: Han er her — midt iblandt os — Kristus, Guds Søn.

En Okarino-Solo —

Nu er Orkestret fra København naaet frem og har taget Plads foran Tribunen. Dagens ny Sang synges nu for fuld Musik og gentages bagefter i en smuk Okarino-Solo foran Mikrofonen. Dens bløde Toner høres i dybeste Stillehed.

Vidnesbyrd fra Købstæder —

Saa følger atter en Række Vidnesbyrd, denne Gang fra Byerne.

En Student vidner, at før var den personlige Ærgerrighed Drivkraften i hans Studier. Nu er Anseelse og Rigdom ikke længer noget for ham. Han bruger sine Studier til Fremme af Guds Plan med Menneskene. »Kulturen har ingensinde staaet højere end nu. Men Verden har aldrig været saa raadvild som i Dag.

En Arbejder: Gud har ogsaa en Plan med Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg kan nu ved Guds Førelse blive enig om Løn og Arbejde med min Arbejdsgiver.

En Arbejdsløs: Jeg gik fra Sted til Sted og søgte Arbejde. Det

-Vestergaard III

højeste, jeg naaede, var at faa mit Navn noteret. Saa mødte jeg Gud. Han hjalp mig. Og nu lever min Hustru og jeg i fuld Fortrøstning til, at Gud vil give os, hvad vi har Brug for.

Fredens Tromme røres atter, denne Gang med Orkesterledsagelse.

Det var mig, der var graa —

En ung Pige, sund og frejdig at se paa, træder frem: Jeg fandt mit Arbejde kedeligt og trist. Hverdagen var graa. Jeg havde for lidt Fornøjelse ud af det hele. Saa mødte jeg Oxford og kom til Erkendelse af, at det ikke var Hverdagen, der var graa. Det var mig, der var graa i mit Sind. Det maa vi unge Piger ikke være. Det er os, der skal bygge det ny Danmark op. Det er os, der skal være Hustruer og Mødre. Derfor skal vi mødes i et gudstyret Danmark. Han forvandlede mig graa Syn paa Livet. Han kan forvandle Jer alle.

En Forretningsmand: Jeg drev min Forretning uden at tage Hensyn til mine Kolleger og Konkurrenter. Jeg omtalte deres Forretninger paa en mindre pæn Maade. I en stille Stund viste Gud mig, at dette er urigtigt. Gud sendte mig til min værste Konkurrent for at bede om Tilgivelse. Handel og Industri maa under Guds Førelse for at skabe et nyt Danmark.

En Kontorist: Jeg sad ved min Pult og drømte store Fremtidsdrømme, men følte mig som et Nul. Saa mødte jeg Oxford. Og nu løses mine egne Problemer af Gud. Jeg ser det Syn, at alle Danmarks Kontorister følger samme Vej som jeg. Saa vil alle vore Problemer blive løst.

Brobyggersangen — en Hymne til Næstekærligheden bæres nu ud over Landskabet af tusindtalige Stemmer. Den har Kraft og Skønhed over sig, baade i Tekst og Melodi. Den har sin Inspiration fra Lillebælt og Storstrømmen og siger den uomtvistelige Sandhed, som ogsaa andre verdensomspændende Bevægelser erkender nemlig, at

Broer fra Mand til Mand
forbinder Land med Land.

Og saa følger Vidnesbyrd fra en Læge, en Hustru med tre Børn, en Lærer og Opdrager, en selverhvervende Kvinde og en Akademiker, der alle paaviser, hvorledes de ved Oxford-Budskabet har faaet friske Kræfter og nyt Syn paa Dagens Trædemølle, der er forvandlet til en Arbejdsglædens Arena, hvor man har det hyggeligt med hverandre.

14 Sept 1936

Det skete i Nakskov i Søndags —

En Arbejder paa Valsen

aflagde Dagens mest gribende Vidnesbyrd. Allerede som ung var han langfingret, skønt han stod i to kristelige Ungdomsforbund.

— Jeg kom ud i Livet — var ikke altfor nøjeregnende med, hvordan jeg kom til Penge. Jeg blev straffet. Jeg blev fri igen men indviklede mig atter i en Politisag. For at undgaa Retfærdigheden forlod jeg for tre Maaneder siden min Hustru og Børnene for at gaa paa Valsen. Jeg vidste Politiet var efter mig. Jeg havde lavet Numre paa den Fabrik, hvor jeg var ansat.

Saa mødte jeg Oxford. Jeg var kommen ned paa iolland. Oxford aabnede mine Øjne og mit Sind. I Gaar Morges rejste jeg hjem til København for at følge Budskabet. Min Hustru tilgav mig, min Fabrikant tilgav mig, og Politiet har standset Eftersøgelsen af mig. Og nu har jeg Fred i mit Sind og er lykkelig.

Det skete i Nakskov i Søndags, siger denne Mand og forlader Talerstolen, mens mange Øjne er bleven duggede under hans Fortælling, og en lang Klapsalve hilser ham, da han glider ind mellem sine nye Venner igen.

Og Sangen »Det gudførte Danmark« toner paany.

Den sorte Lærer blandt hvide Børn.

En Neger kommer frem foran Mikrofonen. Det er Kommunalærer Victor Cornelins fra Nakskov. Han fortæller sin Historie — hvorledes han havde uddannet sig som Skolelærer for at give sorte Børn i Dansk Vestindien Andel i de Hvides Kultur. Men saa solgtes Øerne i 1916, og Forudsætningerne for hans Læreruddannelse brast. Han kom til Danmark igen, og i Nakskov vovede man Springet: At lade en sort Mand undervise hvide Børn. Jeg har ofte været forstemt og ked af min sorte Stilling. Men da jeg mødte Oxford-Gruppen, mødte jeg Kvinder og Mænd, der byggede Bro, ikke blot mellem Mænd og Kvinder, men mellem Racer. Og her fik jeg Visshed for, at jeg skal udføre den Plan, som Gud har med mig. (Bi-

IV

1936

Mandag den 14. September.

fald.)

Oxford ordner alt —

Fremdeles afgives Vidnesbyrd af en Mor med tre Børn, for hvem alle Knuder løstes, da hun skulde til Stævne i Nykøbing — hendes to Maaneder gamle Barn laa i en Tøjkurv mellem Tilhørerne! Endvidere af en kvindelig Politiker (Frk. Gerda Møndt).

Stilhed- og saa Reveillen!

Speakeren dekretorer nu 2 Minutters Stilhed. Parolen følges. Med lukkede Øjne sidder eller staar Mødedeltagerne i Andagt i to Minutter. Saa intonerer Orkestret Reveillen, hvis Slutstrofer i Soldatersproget er »Vaagn op, vaagn op« — og automatisk oplades alles Øjne.

Hvad man glemte —

Der følger et Recitativ: Mand og Kvinde, vekselvis mellem Dame, Herre og Talekor. Dets Kerne er, at hvad Gud har skabt, har Synden splittet. Gennem Synd blev Frihed til Tvang. Tvang avlede Frygt, Jordens Herrer blev Jordens Slaver, thi, som Recitativet slutter:

Mand og Kvinde glemte
Skaberen for det skabte.

All blev ordnet fra Vejret til Orkestret.

Man er nu ved Mødets Slutning. En Herre træder frem og siger, hilst af Munterhed fra alle Oxfordsfolk:

Mit Navn er Hansen.

Alle Oxfordsfolk kender Hansen. Det er Oberstløjtnant Hansen, der staar paa Talerstolen og glæder sig over, at Gud har ordnet alt for dette Stævne. Han lod Solen skinne. Han lod Vinden blæse kølende for den

stærke Sol. Og han lod Orkestret ankomme til Stævnet netop i det rette Øjeblik, da det ikke kunde undværes længer.

Oberstløjtnanten taler med Smil paa Læben, og Smilet breder sig til de 8000, der lytter.

Vi har, slutter Oberstløjtnanten, faaet saa mange Beviser paa Guds Førelse, at vi ikke slutter, men fortsætter Arbejdet paa Lolland-Falster.

Fanernes Udmarch

dannede Afslutningen paa Stævnet, der havde været fra Kl. 13,30 til 16,00. Mens alle rejste sig, og mens Orkestret intonerede Oxfordsange, som Mødets Deltagere faldt ind i, førtes Fanerne og de mange maleriske Byvaaben atter i Procession bort fra Stævnepladsen. Og da Optoget var ude af Syne, var Forsamlingen i Opbrud.

Et Ord paa Faldrebet —

Da jeg forlod Mødet, sagde en Mand, der for første Gang var til Oxfordsstævne: Dette Mødes Tiltrækning viser, at der i den brede Befolkning er kommen en voldsom Reaktion overfor de Kræfter, der har sat Religionen i Skammekrogen i vore Skoler og dermed frataget det brede Lag af Befolkningen den Grundvold, de havde at bygge deres Liv paa.

Har denne Mand Ret?

N e m o.